

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาความแตกต่างของลักษณะคะแนน เอ็ม เอ็ม พี โอ ของเด็กวัยรุ่นปกติและเด็กยุวอาชญากร การวิจัยปรากฏผลดังนี้

๑. จากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนแต่ละมาตราระหว่างกลุ่มเด็กวัยรุ่นปกติและกลุ่มยุวอาชญากร โดยทดสอบค่าที พบว่าในมาตรา Δh ซึ่งเป็นมาตราที่ใช้แยกประเภทผู้คิดเห่า ปรากฏว่า กลุ่มยุวอาชญากรมีค่าเฉลี่ยของคะแนน ($\bar{x} = 44.00$) สูงกว่าเด็กวัยรุ่นปกติ ($\bar{x} = 28.00$) อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ การที่กลุ่มยุวอาชญากรมีการสนองตอบแบบทดสอบได้คะแนนในมาตรานี้สูงกว่าเด็กวัยรุ่นปกติ น่าจะอธิบายได้ว่า กลุ่มยุวอาชญากรมีการติดสุรามากกว่าเด็กปกติ ซึ่งผลการวิจัยนี้ก็สอดคล้องกับการวิจัยของชอร์ทและเพื่อน (Short, et al, 1963) ซึ่งได้ศึกษาบุคลิกภาพของยุวอาชญากรโดยใช้ Factor Analysis และพบว่าการติดสุรารายทรงเป็นลักษณะที่ปรากฏรวมในลักษณะยุวอาชญากรทั้ง ๕ ประการที่ศึกษา ส่วน เจมส์ จาร์คอบสัน และโรเบอร์ต เวอร์ท (J.L. Jacobson and R.D. Wirt, 1965) ซึ่งศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกภาพระหว่างยุวอาชญากรที่มีปัญหาทางความประพฤติและเด็กปกติ พบว่ากลุ่มยุวอาชญากรมีลักษณะการติดสุราสูง เพราะมีคะแนนเฉลี่ยในมาตรา Δh สูงกว่าเด็กปกติ และเมื่อฮาร์ทเวย์ และโมนาชิ (Hathaway and Monachasi, 1963)

1

J. Short, J.R. Tennyson and K. Howard, "Behavior

Dimonsions of Gang Delinquency," American Sociological Review

28 (1963) : 411 - 428

2

อ้างใน James Neal Butcher, MMPI Research Developments

and Clinical Applications, p. 324

ไ้วิจัยบุคลิกภาพของเยาวชนอายุ ๑๖-๑๗ ปี ได้กำหนดให้การศึกษาเป็นลักษณะหนึ่งที่จะจัดการ เป็นเยาวชนอายุ ๑๖-๑๗ ปี และพบว่าบุคคลเหล่านี้เป็นผู้ที่ดื่มสุราเป็นประจำ และส่วนมากจะติดสุรา นอกจากนั้นผู้วิจัยได้สัมภาษณ์เยาวชนอายุ ๑๖-๑๗ ปี ซึ่งทุกคนก็ยอมรับว่าเคยดื่มสุรามาก่อน และดื่มในปริมาณที่ค่อนข้างสูง เพราะเมื่อดื่มสุราแล้วทำให้เกิดความสนุกสนาน กระปรี้กระเปร่า ลืมความวิตกกังวล (สุราถ้าใช้จำนวนน้อยจะช่วยให้กระปรี้กระเปร่า แต่ตามากพอสมควร 0.15 mg. in blood effect จะช่วยให้สงบหายใจเรียบและหลับ) ^๒ บางคนใช้สุราเป็นเครื่องช่วยให้ตนเองเกิดความกล้าที่จะประกอบอาชญากรรม เจ้าหน้าที่ที่สถาน ได้รายงานว่า เยาวชนอายุ ๑๖-๑๗ ปี ที่ต้องคดีบางประเภท เช่น คดีข่มขืน ทะเลาะวิวาทและฆา ส่วนมากจะกระทำการในขณะที่มึนเมาหรือดื่มสุราทั้งสิ้น ดังนั้น จึงปรากฏว่า เยาวชนอายุ ๑๖-๑๗ ปี มีการดื่มสุราทั้งสิ้น จึงปรากฏว่าเยาวชนอายุ ๑๖-๑๗ ปี มีการดื่มสุราและติดสุรามากกว่าเด็กปกติ

ในมาตรา Dy ซึ่งประเมินลักษณะที่เพนเคนซี (Dependency) กลุ่มเยาวชนอายุ ๑๖-๑๗ ปี ทดสอบไ้คะแนนเฉลี่ย ($\bar{x} = 23.7$) สูง แยกต่างจากกลุ่มเด็กปกติ ($\bar{x} = 18.30$) อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ ซึ่งน่าจะอธิบายได้ว่า กลุ่มเยาวชนอายุ ๑๖-๑๗ ปี มีลักษณะที่จะต้องพึ่งสิ่งหนึ่งสิ่งใด อยู่เสมอ เช่น มีลักษณะติดเพื่อน ติดสุรา หรือติดยาเสพติด ซึ่งลักษณะนี้สะท้อนถึงการขาดความรัก ความปลอตกภัย ความอบอุ่น ผลจากการวิจัยนี้ สอดคล้องกับการวิจัย ของ เกรน (Crane, 1955) ซึ่งพบว่าเด็กเยาวชนอายุ ๑๖-๑๗ ปี เป็นพวกที่ขาดความอบอุ่นในครอบครัวและมาอยู่รวมกันเป็นกลุ่ม พยายามกระทำตามกลุ่ม

1

Hathaway and Morachesi. Adolescent Personality and Behavior,

pp. 22 - 23.

2 -

อรุณ เขาวนาศรัย. ยาเสพติดให้โทษ แผนกจิตเวช. โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า, ๒๕๑๒,

หน้า ๒.

แม้ว่าจะเป็นกรกระทำผิดกฎหมายก็ตาม ซึ่งตรงกับความคิดของสเวรี่^๒ (Sveri, 1965) และเดคอน^๓ (Deacon, 1965) ที่ว่ามีผู้วออาชญากร เกือบ ๘๐ เปอร์เซ็นต์ กระทำความผิดพร้อมกับกลุ่มเพื่อน เด็กเหล่านี้จะร่วมกันกระทำผิดเพื่อแสวงหาความตื่นเต้นและประสบการณ์ที่ท้าทายของตัวเอง ให้เป็นที่ยอมรับของกลุ่ม และจากผลการวิจัยของเจมส์จาคอบสันและโรเบิร์ต เวอร์ท (James J. Jacobson and Robert D. Wirt, 1969) ก็พบความแตกต่างระหว่างเด็กวออาชญากรและเด็กปกติในมาตรา Dy ซึ่งแสดงให้เห็นลักษณะที่เด่นชัดสูงกว่าเด็กปกติ จากการสัมภาษณ์ของผู้วิจัยก็สรุปได้ว่า เด็กที่กระทำความผิดนั้นเกิดจากคำแนะนำของเพื่อนและทำเป็นกลุ่มโดยไม่คิดถึงผลเสียที่จะได้รับภายหลัง วออาชญากรในคดีลักทรัพย์ ทำร้ายร่างกาย กระทำความผิดเพราะต้องการเงินไปเที่ยวเตร่ หรือซื้อเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย เพื่อให้สามารถเข้ากับกลุ่มเพื่อนได้

* ในมาตรา Ma ซึ่งเป็นมาตราที่ประเมินบุคลิกภาพที่เกี่ยวข้องทางด้านอารมณ์ โดยเฉพาะพบว่า กลุ่มวออาชญากรมีคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x} = 25.70$) สูงกว่ากลุ่มปกติ ($\bar{x} = 18.10$) อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ ซึ่งตรงกับการศึกษาโดยใช้แบบทดสอบ เอ็ม เอ็ม พี ไอ ของ เกร็ค (Drake, 1956)

1 A.R. Crane, "Pre - Adolescent Gangs : A Socio - Psychological Interpretation," Journal of Genetic Psychology 6(1955) : 273-279.

2 K. Sveri, Group Activity in Scandinavian Studies in Criminology (Tavistock : Doubleday, 1965), pp. 123-130.

3 W.J. Deacon, "A Survey of Delinquency," Educational Research 7 (1965) : 215-218.

4 ว่างใน James Neal Butcher, MMPI Research Developments and Clinical Application, p. 326

5 L.E. Drake, "Interpretation of MMPI Profiles in Counseling Psychology," Journal of Counseling Psychology 1 (1954) : 92-95.

และ ฮาร์ทเวย์ และโมนาร์เคซี (Hathaway and Monachesi, 1965) ซึ่งได้ศึกษาจากบรรดาผู้ต้องโทษที่มีปัญหาความประพฤติได้พบว่า ผู้ต้องโทษเหล่านี้จะตอบแบบทดสอบในมาตราที่สูง และอธิบายว่าบุคคลเหล่านี้มีอาการที่สื่อให้เห็นถึงลักษณะการกระทำมากกว่าปกติ จะกระตือรือร้นตลอดเวลา มีอารมณ์ไม่คงที่เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ มีลักษณะ egocentricity และมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อผู้อื่น ซึ่งแสดงถึงลักษณะการต่อต้านสังคมของบุคคลิกภาพแบบไซโคแพทควาย

ในมาตรา Pd นั้นพบว่ากลุ่มผู้อาชญากรมีคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x} = 26.10$) สูงกว่ากลุ่มปกติ ($\bar{x} = 21.30$) อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 น่าจะอธิบายได้ว่ากลุ่มผู้อาชญากรมีลักษณะบุคลิกภาพแบบไซโคแพทมากกว่ากลุ่มปกติ ซึ่งตรงกันกับการวิจัยของ ฮาร์ทเวย์และโมนาร์เคซี (๑๙๖๕), เมลโลและกัทลี (Mello and Guthrie) (๑๙๕๘) ซึ่งพบว่าบุคคลเหล่านี้เป็นผู้ที่ต้องการแสวงหาความพอใจทันทีทันใด ไม่สามารถที่จะรอคอยผลในอนาคตได้ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของบาร์นดท์และจอห์นสัน (Barndt and Johnson, 1955) และมิเชล (Mischel, 1961) นอกจากนี้ โรเบิร์ตและอีริกสัน (Roberts and Erikson, 1968) ยังพบว่าบุคคลเหล่านี้

1 Hathaway and Monachesi, The MMPI in the Study of Juvenile Delinquency, pp. 96 - 98.

2 Ibid., pp. 99-100.

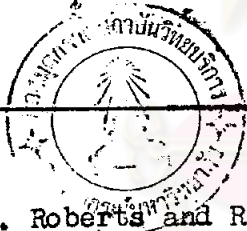
3 Nancy K. Mello and G.M. Guthrie, "MMPI Profiles and Behavior in Counseling, Journal of Counseling Psychology 5 (1958): 125-129.

4 R.J. Barndt and D.M. Johnson, "Time Evaluation in Delinquents," Journal of Abnormal and Social Psychology 51 (1955) : 343-345.

5 W. Mischel, "Preference for Delayed Reinforcement and Social Responsibilities, Journal of Abnormal and Social Psychology 62 (1961) : 1-7.

จะแสวงหาความพอใจส่วนตนโดยไม่คำนึงถึงแบบของสังคมหรือศีลธรรมจรรยา ยับยั้งตนเองไม่ได้ ชอบของสิ่งต่าง ๆ คองเกอร์และมิลเลอร์ (Conger and Miller, 1966) ยังพบว่าพวกนี้เป็นพวกที่ขาดความรับผิดชอบ เชื่อถือไม่ได้ มีความสัมพันธ์กับผู้อื่นอย่างผิวเผิน กระทำสิ่งใดโดยปราศจากความรู้สึกผิด จึงพอสรุปได้ว่า กลุ่มเยาวชนอาชญากรมีลักษณะไฮโคแพทสูงกวากลุ่มปกติ

มาตร pd นี้ประเมินความสัมพันธ์ในครอบครัวในลักษณะที่มีการแก่กร้าวไม่ลงรอย ไม่มีความอบอุ่นในครอบครัว ความสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัวเป็นไปอย่างห่างเหินพบว่า กลุ่มเยาวชนอาชญากรตอบแบบทดสอบมีคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x} = 4.22$) สูงกวากลุ่มปกติ ($\bar{x} = 3.20$) อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ ซึ่งตรงกับ การวิจัยของ เรณู เชาวเกษม^๑ ซึ่งสรุปผลการวิจัย เด็กเยาวชนอาชญากรจะมาจากครอบครัวที่มีฐานะยากจน บิดามารดาไม่มีเวลาอบรมเลี้ยงดู ศีรษะ หลิมศิริวงษ์ ได้วิจัยพบว่า เยาวชนอาชญากรในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางนั้นจะมาจากครอบครัวที่บิดามารดาเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง เด็กขาดผู้ควบคุมความประพฤติ เทียวเกรได้อย่างเสรี ขาดความรักความอบอุ่น จึงไปคบเพื่อนเถร^๒ ซึ่งก็สอดคล้องกับการวิจัยของวัฑฒเนเบอร์ก^๕

¹ A.H. Roberts and R.V. Erikson, "Delay of Gratification, Porteus Maze Test Performance, and Behavioral Adjust in a Delinquent Group," Journal of Abnormal Psychology 73 (1968) : 449 - 453.

² J.J. Conger and W.C. Miller, Personality, School Class and Delinquency, pp. 48 - 56.

³ เรณู เชาวเกษม, "สาเหตุที่เด็กและเยาวชนกระทำผิดทางอาญา" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนกวิชาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๐๘)

⁴ ศีรษะ หลิมศิริวงษ์, "ปัญหาทางครอบครัวที่ทำให้เด็กต้องมาอยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง" (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาระดับปริญญาโท, ๒๕๑๑)

⁵ W.W. Wattenberg and J.J. Balistrieri, "Gang Membership and Juvenile Misconduct," American Sociological Review 15 (1950) : 744 - 752.

บริกแฮม, ริกเกตส์ และจอห์นสัน (Brigham, Ricketts and Johnson, 1967) ที่สรุปว่า เด็กยูวอาชญากรจะมาจากครอบครัวที่ไม่อบอุ่น มีการทะเลาะเบาะแว้ง ไม่ไว้ใจกัน มารดาจะให้ความรักและความอบอุ่นกับบุตรน้อย ส่วนบิดาจะเป็นผู้ที่สนับสนุนให้เด็กมีความก้าวร้าว ภายนอกบ้าน หรือใช้วิธีการลงโทษที่รุนแรง และมักจะเป็นการลงโทษทางกาย นอกจากนี้ ดิเรค ไรท์ (Derek Wright, 1971) ก็ได้สรุปว่า ครอบครัวของยูวอาชญากรนั้นส่วนใหญ่ จะเป็นครอบครัวชั้นต่ำ มีการแตกแยกในครอบครัว เนื่องจากการหย่าร้าง หรือบิดาทอดทิ้งครอบครัว ไปนาน ๆ แม้เป็นบุคคลที่มีอารมณ์ไม่คงที่ในการแสดงความรักต่อลูก เด็กไม่มีโอกาสที่จะเรียนแบบ จากผู้ปกครอง และมีพัฒนาการของบุคลิกภาพที่ไม่เหมาะสม

มาตร pd_2 ซึ่งประเมินลักษณะของการที่มีปัญหาหรือความไม่สบายใจเกิดขึ้นเนื่องจาก ผู้มีอำนาจเหนือตน พบว่ากลุ่มยูวอาชญากรตอบแบบสอบถามไค้คะแนนเฉลี่ยในมาตรนี้ ($\bar{x} = 4.52$) สูงกว่ากลุ่มปกติ ($\bar{x} = 3.32$) ลักษณะเช่นนี้ตรงกับลักษณะของยูวอาชญากรที่ได้จากการศึกษาของ ดิเรค ไรท์ (Derek Wright, 1971) ซึ่งพบว่า บุคคลเหล่านี้จะมีลักษณะก้าวร้าว ไม่สามารถ ที่จะมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับผู้อื่น และจะมีความรู้สึกถูกกระตุ้นให้แสดงความก้าวร้าว ขัดแย้ง กับบุคคลอื่นโดยเฉพาะผู้มีอำนาจ¹ และตรงกับกรวิจัยโดยใช้แบบทดสอบ เอ็ม เอ็ม พี ไค ของ เจมส์ จาร์คอบสัน และ โรเบิร์ต เวอร์ท ที่พบว่ากลุ่มยูวอาชญากรไค้คะแนนเฉลี่ยในมาตร pd_2 ($\bar{x} = 5.96$) สูงกว่าเด็กปกติ ($\bar{x} = 3.50$) จึงน่าจะสรุปได้ว่ากลุ่มยูวอาชญากร

1. J.C. Brigham, J. L. Ricketts and R. C. Johnson, "Reported Maternal and Paternal Behavior of Solitary and Social Delinquents," Journal of Counseling Psychology 31 (1967) : 420 - 422.

2. Derek Wright, The Psychology of Moral Behavior (London : Hozell watson & vinoy Co., 1971), pp. 90 - 92.

3. Itid., pp. 92 - 93

4. อ้างใน James Neal Butcher, MMPI Research Developments and Clinical Application, p. 324.

มีปัญหาที่ผู้ม่อ่านอาจเห็นถนมากกว่ากลุ่มปกติ

มาตรา Pd_{4A} ซึ่งประเมินลักษณะของการสูญเสียหรือขาดความสัมพันธ์ ระหว่างตัวบุคคลกับสังคม โดยที่บุคคลนั้นจะมีความรู้สึกว่าเขาเองถูกแยกออกจากสังคมและสิ่งแวดล้อมที่ตนอยู่ พบว่ากลุ่มยูวาราชฎากรมีคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x} = 7.34$) สูงกว่ากลุ่มปกติ ($\bar{x} = 3.86$) อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ปีเตอร์ (Peters, 1958) และพอล มัสเซอร์และจอห์น คองเกอร์ (Paul Musser and John Conger, 1969) ที่พบว่ายูวาราชฎากรจะมีความรู้สึกสัมพันธ์กับคนอื่นอย่างฉิวเป็น มีความรู้สึกในทางลบคิดว่าตนเองไม่มีความสำคัญต่อสังคม และผลจากแบบทดสอบเอ็ม เอ็ม พี ไอ ของเจมส์ จาคอบสัน และโรเบิร์ต เวอร์ท ก็พบว่า กลุ่มยูวาราชฎากรได้คะแนนเฉลี่ยในมาตรนี้สูงกว่าเด็กปกติเช่นกัน^๑

มาตรา Pd_{4B} ซึ่งประเมินลักษณะการแยกตนเองออกจากสังคม พบว่ากลุ่มยูวาราชฎากรตอบแบบทดสอบได้คะแนนเฉลี่ย ($\bar{x} = 5.72$) สูงกว่าเด็กปกติ ($\bar{x} = 3.26$) ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของเจมส์ จาคอบสันและโรเบิร์ต เวอร์ท ที่พบว่ากลุ่มยูวาราชฎากรได้คะแนนเฉลี่ยในมาตรนี้ ($\bar{x} = 7.38$) สูงกว่ากลุ่มเด็กปกติ

1 R.S. Peters, The Concept of Motivation (California : Routledge & Kegan Paul, 1958), pp. 135 - 139

2 P.H. Musser and John J. Conger, Child Development and Personality, pp. 564 - 567

3 อ้างใน James Neal Butcher, MMPI Research Developments and Clinical Application, p. 331

($\bar{x} = 3.83$)¹ ซึ่งพอจะสรุปได้ว่า กลุ่มเยาวชนที่มีลักษณะของอาการแยกตนเองออกจากสังคม (Social Alienation) มากกว่าเด็กปกติ

มาตร P_q ซึ่งประเมินลักษณะแนวโน้มของการที่จะเป็นโรคจิต ปรากฏว่าไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ ระหว่างกลุ่มเยาวชนและกลุ่มเด็กวัยรุ่นปกติ จึงไม่สนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อ ๑. การที่เป็นดังนี้จะอธิบายได้ว่ากลุ่มเยาวชนและกลุ่มเด็กวัยรุ่นปกติ มีแนวโน้มที่จะเป็นโรคจิตไม่แตกต่างกัน เชลเดน แคชตัน (Sheldon Cashdon, 1972) ได้ทำการศึกษาพบว่าเยาวชนที่มีปัญหาทางความประพฤติ (Psychopathic Delinquency) มีได้กระทำความผิดเนื่องจากต้องการทรัพย์สิน, แก้วแห้วหรือเพราะความโกรธ เพียงแต่เป็นพวกที่มีความบกพร่องทางด้านความสัมพันธ์กับบุคคลและสิ่งแวดล้อม เป็นการกระทำความผิดโดยปราศจากเหตุผลและจุดมุ่งหมาย และมีได้เป็นพฤติกรรมที่เกิดจากอาการโรคจิตโรคประสาท^๒ ดังนั้นจึงพอที่จะสรุปได้ว่ากลุ่มเยาวชนและกลุ่มเด็กวัยรุ่นปกติมีแนวโน้มที่จะเป็นโรคจิตได้ไม่แตกต่างกัน

จากผลการวิจัยนี้พอจะสรุปได้ว่าทั้งกลุ่มเยาวชนและกลุ่มเด็กปกติ มีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันทุกมาตร ยกเว้นมาตร P_q ซึ่งไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลการวิจัยจึงสนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่ามีความแตกต่างในลักษณะคะแนน เอ็ม เอ็ม พี ไอ ระหว่างเยาวชนและเด็กปกติเพียง ๔ มาตร โดยที่กลุ่มเยาวชนมีลักษณะคะแนนสูงกว่ากลุ่มปกติทุกมาตร ส่วนในมาตร P_q กลุ่มเยาวชนมีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่ากลุ่มปกติเพียงเล็กน้อย

๒. จากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนแต่ละมาตร ระหว่างกลุ่มเด็กวัยรุ่นที่มีปัญหาและกลุ่มเด็กวัยรุ่นปกติ โดยทดสอบค่าที่ พบว่าในมาตร A_h ซึ่งเป็นมาตรที่ใช้

¹Ibid., p.332

²Sheldon Cashdan, Abnormal Psychology (Englewood Cliffs, N.J. : Prentice - Hall, 1972), pp36 - 37.

แยกประเภทผู้คิดเหล่านั้น ปรากฏว่ากลุ่มเด็กวัยรุ่นที่มีปัญหาค่าเฉลี่ยคะแนน ($\bar{x} = 46.4$) สูงกว่ากลุ่มปกติ ($\bar{x} = 28.00$) อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ การที่เป็นเช่นนี้ น่าจะอธิบายได้ว่ากลุ่มเด็กวัยรุ่นที่มีปัญหาการคิดสูงกว่ากลุ่มปกติ ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการศึกษาของบัส (Arnold H. Buss, 1968) และ เกรกกอรี และโรเซ็น^๒

(Ephraim Rosen and Ian Gregory, 1965) ที่พบว่าเด็กที่มีปัญหาจะคิดสูงรา ในอัตราสูงและมีแนวโน้มที่จะคิดสูงรา เพราะการคิดสูงราจะสนองความรู้สึกท้อปเสียดและ ท้อท้อ ซึ่ง เป็นบุคลิกภาพอย่างหนึ่งของเขา เครคเคย์ (H. Cleckly, 1964) ซึ่งทำการวิเคราะห์ลักษณะบุคคลที่มีบุคลิกภาพไซโคแพท พบว่าบุคคลเหล่านี้จะมีความรู้สึก ว่าตัวเองไม่มีค่า ต้องการทำลายตัวเอง การคิดสูงรา ก็เป็นหนทางที่จะสนองความต้องการ นี้ ทั้งยังช่วยผ่อนคลายให้จิตใจมีความสุข พ้นจากความคร่ำเคร่งไม่สมหวังในชีวิตด้วย^๓ ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า เด็กที่มีปัญหาจะมีการคิดสูงรามากกว่าเด็กปกติ

ในมาตร Dy ซึ่งจะประเมินลักษณะที่เพนเคนซี กลุ่มเด็กที่มีปัญหานั้นตอบ แบบทดสอบไคคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x} = 23.10$) สูง แตกต่างจากกลุ่มเด็กปกติ ($\bar{x} = 18.3$) อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ จึงน่าจะอธิบายได้ว่ากลุ่มเด็กที่มีปัญหาจะมีลักษณะที่ไม่เป็นตัวของตัวเอง ไม่มีความเป็นอิสระสูงกว่าเด็กปกติ ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการศึกษาของ ไบรอัน, คอบบินส์และบาส (Bryant; Dobbins and Bass, 1963) ซึ่งพบว่า บุคคลที่มีปัญหาเหล่านี้พยายามที่จะปรับตัวให้เข้ากับกลุ่มเพื่อนที่เขาเป็นสมาชิกอย่างมาก จะมีความซื่อสัตย์และยอมรับข้อผูกพันในกลุ่มอย่างเต็มที่ จะทำตามกลุ่มเพื่อน ถ้อยการตัดสินของ

¹Arnold H. Buss, Psychopathology (New York : John Wiley & Sons, 1968), p. 432

²Ephraim Rosen and Ian Gregory, Abnormal Psychology (Philadelphia and London : Toppan Co., 1965), pp. 354-355

³H. Cleckly, The Mask of Sanity, 2d ed. (St. Louis : Mosby 1964), p. 423.

กลุ่มแทนการตัดสินใจด้วยตนเอง เพราะบุคคลเหล่านี้จะยึดเอากลุ่มเพื่อนเป็นบ้านและเป็นแม่ในการดำเนินชีวิต ซึ่งเขาไม่สามารถจะหาได้จากครอบครัว จึงพอจะสรุปได้ว่ากลุ่มเด็กที่มีปัญหาเหล่านี้จะแสดงลักษณะที่เพี้ยนเกินซึ่งสูงกว่าเด็กปกติ

ในมาตรา Ma ซึ่งเป็นมาตราที่ประเมินลักษณะบุคลิกภาพที่เกี่ยวข้องทางด้านอารมณ์ โดยเฉพาะพบว่า กลุ่มเด็กที่มีปัญหาตอบแบบทดสอบได้คะแนนเฉลี่ย ($\bar{x} = 24.40$) สูงกว่ากลุ่มเด็กปกติ ($\bar{x} = 18.10$) อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ พี อี มีล (P.E. Meehl, 1951) ที่ได้ศึกษาจากกลุ่มบุคคลที่มีความผิดปกติในประเภทต่าง ๆ และพบว่าพวกที่มีปัญหาทางความประพฤติ (Conduct Disorder) ซึ่งรวมพวก Psychopath นั้นตอบแบบทดสอบได้คะแนนในมาตรา Ma สูงเช่นกัน ซึ่งสามารถอธิบายว่าบุคคลเหล่านี้จะมีอาการที่สื่อให้เห็นถึงลักษณะไฮโปมาเนียขั้นรุนแรง ส่วน แมคคอร์ดและแมคคอร์ด (Mc Cord and Mc Cord, 1964) ได้ศึกษาและพบว่าบุคคลเหล่านี้ เป็นพวกที่ชอบแสวงหาความตื่นเต้น มีการเคลื่อนไหวและการกระทำมากกว่าปกติ มีความคิดสับสนและควบคุมอารมณ์ไม่ได้ ดังนั้นจึงน่าจะยอมรับผลการวิจัยที่พบว่าเด็กที่มีปัญหาได้คะแนนในมาตรา Ma สูงกว่ากลุ่มเด็กปกติ

ในมาตรา Pd (Psychopathic Deviate Scale) พบว่ากลุ่มที่มีปัญหาได้คะแนนเฉลี่ย ($\bar{x} = 25.00$) สูงกว่ากลุ่มปกติ ($\bar{x} = 21.30$) อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ น่าจะอธิบายได้ว่าบุคคลที่มีปัญหาเหล่านี้มีลักษณะบุคลิกภาพแบบไซโคแพทมากกว่ากลุ่ม

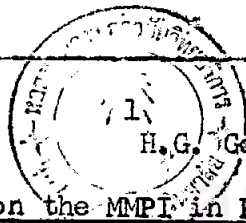
1
H.A. Bryant, D.A. Dobbins and B.M. Bass, "Group Effectiveness, Coercion, Change and Coalescence among Delinquents Compared to Non-Delinquents, Journal of Social Psychology 61 (1963) : 167 - 177.

2
S.R. Hathaway and P.E. Meehl, An Atlas for the Clinical Use of the MMPI (Minneapolis : The University of Minnesota, 1951), pp. 231.

3
W. McCord and J. McCord, The Psychopath (New York : Princeton, 1964), pp. 136 - 153.

เด็กปกติ ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการศึกษาของกอฟ (Gough, 1956) ที่พบว่า บุคคลเหล่านี้จะเป็นปัญหาต่อสังคม คอมแบบทดสอบไคอะแนนในมาตรา สูงมากกว่าเด็กปกติ กัทลี (G.M. Guthrie, 1956) ซึ่งทำการวิจัยจากคนไข้ที่มีปัญหาทางความประพฤติพบว่า บุคคลเหล่านี้จะมีลักษณะบุคลิกภาพที่ปราศจากความรับผิดชอบ เชื่อถือไม่ได้ อัสแมน และ คาสเนอร์ (Ullmann and Krasner, 1969) ได้กล่าวว่า ลักษณะทั้งสองประการนี้เป็น การทดแทนต่อการที่เขาไม่สามารถที่จะมีความสัมพันธ์กับบุคคลและสิ่งแวดล้อม ได้ เช่นคนมักดี นอกจากนั้นยังพบลักษณะความก้าวร้าว ไม่สามารถยับยั้งชั่งใจ มาตราจากความรู้อึดถึกและไม่ สามารถที่จะเรียนรู้จากประสบการณ์ได้ การมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นอย่างผิวเผิน แสวงหาความ พื่อใจแก่ตนโดยไม่คำนึงถึงแบบแผนทางสังคม ทั้งนี้จึงพอสรุปได้ว่า กลุ่มเด็กที่มีปัญหาจะมี ลักษณะไฮโปเพททิคคิวีเอทสูงกว่าเด็กในกลุ่มปกติ

ในมาตรา Pd (Familial Discord) ซึ่งประเมินความสัมพันธ์ในครอบครัว ในลักษณะที่มีการก้าวร้าว ไม่ลงรอยกัน ไม่มีความอบอุ่นในครอบครัว ความสัมพันธ์ ของสมาชิก เป็นไปอย่างห่างเหิน พบว่ากลุ่มเด็กที่มีปัญหาทดสอบแบบทดสอบไคอะแนน ในมาตรานี้ ($\bar{X} = 4.12$) สูงกว่าเด็กปกติ ($\bar{x} = 3.20$) อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ฮาร์ริสและริงโกส (R.E. Harris and J.C. Lingoos, 1955)

 1. H.G. Gough "Diagnostic Patterns on the MMPI" in Basic Readings on the MMPI in Psychology and Medicine, ed. G.S. Welsh and W. Grant Dahlstrom (Minneapolis : The University of Minnesota, 1956), pp. 340-342.

2. G.M. Guthrie "Six MMPI Diagnostic Profile Patterns" in Basic Readings on the MMPI in Psychology and Medicine, pp. 368-373.

3. L.P. Ullmann and L. Krasner, A Psychological Approach to Abnormal Behavior (Englewood Cliffs, N.J. : Prentice - Hall, 1968), p. 388.

4. R.E. Harris and J.C. Lingoos, Subscales for the MMPI (Department of Psychology : The University of California, 1955), pp. 92-101.

และคอมเรย์ (Comrey, 1950) ที่พบว่าบุคคลประเภทนี้จะมีลักษณะแพนมีเลียล คีสคอร์คสูง

แบนดูราและวอลเตอร์ (Bandura and Walters, 1959) ได้ทำการ ศึกษาเด็กที่มีปัญหาพบว่า ครอบครัวของเด็กเหล่านี้จะแตกแยกเนื่องจากการหย่าร้างและบิดา ทอดทิ้งไปนาน ๆ ส่วนมารดาเป็นผู้ที่ มีอารมณ์ไม่แน่นอน ไม่มีความมั่นคงใ้ใจการเลี้ยงดูบุตร จนกระทั่งไม่สามารถจะแยกความแตกต่างระหว่างความถูกต้องกับความผิดได้ เด็กจะใช้การ โทกหนหรือพูดว่าจะไม่ทำผิดอีก เพื่อหลีกเลี่ยงจากการถูกลงโทษ โดยปราศจากความรู้สึก ผิดจริง ๆ และจากการวิจัยของนางนางาเจเลียว สุมาวงศ์ (๒๕๐๖) ซึ่งพบว่าบิดาทาง ครอบครัวมีความสัมพันธ์กับปัญหาเด็ก เกเร เพราะเด็กเหล่านี้จะมีความสัมพันธ์กับครอบครัว คำ ขาดความเข้าใจอันดีกับพ่อแม่ในระดับสูง ส่วนใหญ่เด็กมีฐานะครอบครัวที่ยากจน ไม่มี เงินใช้จ่ายในการศึกษา และเลี้ยงชีวิต จึงกลายเป็นผู้ประกอบอาชญากรรมในที่สุด จึงนำ ที่จะสรุปได้ว่า เด็กที่มีปัญหาจะมีลักษณะแพนมีเลียล คีสคอร์ค สูงกว่าเด็กปกติ

มาตร Pd₂ (Authority Problem) ซึ่งประเมินลักษณะการที่มีปัญหาหรือ ความไม่สบายใจเนื่องจากผู้ที่มีอำนาจเหนือตนพบว่า กลุ่มที่มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาตอบแบบ สอบถามได้คะแนนเฉลี่ยในมาตรนี้ (x̄ = 3.32) สูงกว่าเด็กในกลุ่มปกติ (x̄ = 4.40) อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ ฮาร์ริส และริงโกส (Harris and Ingoes, 1955) ที่พบว่าเด็กที่มีปัญหาจะก่อตั้งกับผู้มี

¹A.L. Comrey, "A Factor Analysis of Items on the MMPI Psychopathic Deviate Seale, "Educational and Psychological Measurement 18 (1958) : 91-98.

²A. Bandura and R.H. Walters, Adolescent Aggression (New York : Ronald Press, 1959), pp. 147-150

นางาเจเลียว สุมาวงศ์ "ปัญหาวัยรุ่นในประเทศไทย" จุดสารวิจัยสังคมศาสตร์ ๔ (กรกฎาคม ๒๕๐๖) : ๕๔ - ๕๖.

อำนาจ โดยเฉพาะ บิดา มารดา และครู ก็ไรท์ (Derek Wright, 1971) พบว่าบุคคลประเภทนี้จะมีลักษณะที่รอบทาทาย ลองก็ กับผู้ที่เป็อำนาจเหนือคน เด็กจะกลายเป็นคนก้าวร้าว ซึ่ง แมคคอร์ดและแมคคอร์ด (Mc Gord and Mc Cord, 1964) ได้อธิบายว่า อาจจะมีจากการที่เด็กได้รับการทอดทิ้ง ทว่าและถูกลงโทษทางกายจาก บิดามารดา หรือบุคคลที่ชมชู้เด็กจนกลัว ความดุร้ายก้าวร้าวนี้จะถูกถ่ายทอด (transfer) ไปยังบุคคลอื่น โดยเฉพาะผู้ที่อยู่ในสถานะสูงกว่า ดังนั้นจึงขอจะสรุปได้ว่ากลุ่มเด็กที่มี ปัญหาจะมีลักษณะ Authority Problem สูงกว่าเด็กปกติ

มาตร Pd_{4A} (Social Alienation) และมาตร Pd_{4B} (Self Alienation) ซึ่งประเมินลักษณะการสูงเสียดหรือขาดความสัมพันธ์ระหว่างตัวบุคคลกับสังคมและลักษณะการแยกตัว เองออกจากสังคม พบว่ากลุ่มเด็กที่มีปัญหาตอบแบบทดสอบ ได้คะแนนเฉลี่ยสูงกว่า กลุ่มเด็กปกติอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ ทั้งสองมาตร ซึ่งทั้งนี้ก็สอดคล้องกับการศึกษา ของแฟรงเคนสไตน์^๔ (Frankenstein, 1959) และกอท^๕ (Gough, 1948) ที่พบว่าบุคคลเหล่านี้จะคิดว่าตนเองเป็นคนไม่มีค่า ไม่นับตนเอง การรับรู้ต่อตนเอง บิดเบือน และจะเป็นผู้ที่มีความบกพร่องในความสัมพันธ์กับผู้อื่น มีความรู้สึกต่อผู้อื่นเพียงผิวเผิน ไม่สามารถที่จะเข้าใจความคิดของผู้อื่นที่มีต่อตนใด จึงแยกตนเองออกจากสังคม

¹R.E. Harris and J.C. Lingoies, Subcales for the MMPI : An Aid to Profile Interpretation Minnegraphed Materials, pp. 92-101.

²Derek Wright, The Psychology of Moral Behavior, pp. 92-97.

³McCord and McCord, The Psychopath, pp. 160-164.

⁴C. Frankenstein, in Psychopathology, pp. 437-438.

⁵H.G. Gough, "A Sociological Theory of Psychopathy," American Journal of Sociology 53 (1948) : 359-366.

ส่วนในมาตร P (Psychotic Tendency Factor) ซึ่งประเมินลักษณะ
 แนวโน้มของการที่จะเป็นโรคจิตโรคประสาท ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ
 .๐๕ ระหว่างเด็กที่มีปัญหาและเด็กปกติ จึงไม่สนับสนุนสมมุติฐานที่ตั้งไว้ในข้อ ๒
 จากการศึกษาของเปรู (Preu, 1944) พบว่าบุคคลที่มีปัญหาเหล่านี้ เป็นพวกที่แสดงถึง
 ความยุ่งยากในการปรับตัวทางสังคมเป็นเวลานาน ๆ หรือตลอดชีวิต ซึ่งมีสาเหตุเกิดจาก
 ความบกพร่องทางสมองหรือทางสติปัญญา และความยุ่งยากในการปรับตัวก็มีเหตุเป็นอาการ
 ทางพฤติกรรม (behavioral syndromes) ของโรคจิตโรคประสาท¹
 ออกอล์ฟ ไมเยอร์ (Adolf Meyer, 1904-5) เป็นบุคคลที่แยกความแตกต่างระหว่าง
 บุคคลิกภาพต่อต้านสังคม และลักษณะโรคจิต โดยไม่ยอมรับว่า ลักษณะพฤติกรรม
 ที่เป็นปัญหาคือเป็นอาการของโรคจิต² ดังนั้นจึงน่าจะสรุปได้ว่า เด็กที่มีปัญหาทางความ
 ประพฤติกและเด็กปกติมีแนวโน้มที่จะเป็นโรคจิตไม่แตกต่างกัน

¹P.W. Preu "The Concept of Psychopathic Personality" in
Personality and behavioral Disorders, ed. J. Mc. V. Hunt (New York :
 Ronald, 1944), pp. 173.

²C.F. Meyers, "Emancipation of the Adolescent from Parental,"
The Nervous Child 5 (1946) : 251-262.

๓. การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนแต่ละมาตราในกลุ่มเยาวชน
 และกลุ่มวัยรุ่นที่มีปัญหาโดยการทดสอบค่าที ผลของการวิจัยปรากฏว่าไม่พบความแตกต่าง
 อย่างมีนัยสำคัญใน ๔ มาตรา คือ Ma, Dy, Pd, Pd₁, Pd₂, Pd_{4A}, Pd_{4B}
 และ P_Q ส่วนในมาตรา Ah นั้น พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ จากสมมติฐาน
 ข้อที่ ๓ ที่ตั้งไว้ว่ามีความแตกต่างในสัณฐานคะแนน เอ็ม เอ็ม พี โอ ทุกมาตราในกลุ่มเยาวชน
 และกลุ่มวัยรุ่นที่มีปัญหานั้น ผลการวิจัยที่ได้มาจึงสนับสนุนสมมติฐานเพียงมาตราเดียว คือมาตรา Ah
 ซึ่งพบว่ากลุ่มวัยรุ่นที่มีปัญหาที่มีคะแนนเฉลี่ย (\bar{x} = 46.40) สูงกว่ากลุ่มเยาวชน
 (\bar{x} = 44.00) อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ การที่กลุ่มเยาวชนมีการสนองตอบต่อ
 แบบทดสอบในมาตรานี้ต่ำกว่ากลุ่มวัยรุ่นที่มีปัญหานั้น น่าจะกล่าวได้ว่ากลุ่มเยาวชน เมื่อถูก
 กักกันอยู่ในทัณฑสถาน ซึ่งมีกฎหมายคุ้มครองซึ่งเสียสุรา และเมื่อมีไคเสฟสุราเป็นระยะเวลาาน ๆ
 ก็ทำให้แนวโน้มในการติดสุราลดลง นอกจากนั้นเจ้าหน้าที่ทัณฑสถานไคเสนขอส่งแก่
 เยาวชนจะดื่มสุราน้อยลงหรือบางคนอาจไม่ดื่มอีกเลยเมื่อพ้นโทษไปแล้ว ส่วนกลุ่มวัยรุ่น
 ที่มีปัญหานี้ จะเห็นกลุ่มที่มีการดื่มสุราและติดสุราสูง ซึ่งน่าจะเนื่องมาจากสาเหตุที่บุคคล
 เหล่านี้อยู่ในสภาพแวดล้อมหรือครอบครัวที่ไม่เหมาะสม ส่วนใหญ่จะอาศัยการประพฤตินิยม
 ของกลุ่มเพื่อนเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต

เฮอเบิร์ต กาย (Herbert C. Quay, 1965) กล่าวว่ากลุ่มวัยรุ่น
 ที่มีปัญหานี้จะรวมกลุ่มกันอยู่ตามลำพัง และเป็นพวกที่ดื่มสุราจัด มีเม้าอยู่ตามที่สาธารณะ
 บุคคลเหล่านี้มีแนวโน้มว่าจะติดสุรา เพราะเมื่อดื่มสุราแล้วจะหมดความวิตกกังวล ลดความ
 ทุกข์ต่าง ๆ ได้ ดังนั้นจึงปรากฏว่ากลุ่มวัยรุ่นที่มีปัญหาจึงติดสุราสูงกว่ากลุ่มเยาวชน

1 M.W. Campbell, "The Effect of the Broken Home upon the Child in School," Journal of Educational Sociology 5(1932) : 274 - 281.

2 Herbert C. Quay, Juvenile Delinquency, (New York : Princeton , 1965), P.52

ส่วนใน ๔ มาตรา ที่ผลการวิจัยพบว่าไม่สนับสนุนสมมุติฐานในข้อ ๓ ที่ตั้งไว้ นั่นกล่าวคือ ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ ทั้ง ๔ มาตรา นั้นน่าจะสันนิษฐานได้ว่า ลักษณะของ กลุ่มวัยรุ่นที่มีปัญหาและลักษณะของยูวอาชญากร เป็นลักษณะปัญหาสังคมเป็นบุคลิกภาพแบบต่อต้านสังคม มีปัญหาทางด้านการประพฤติกและปัญหาในการปรับตัวในสถานต่าง ๆ เช่นเดียวกัน แคสตัน (S. Cashdan, 1972) กล่าวว่า อาการยูวอาชญากรเรื้อรัง (Chronic Delinquency) นั้นเป็นลักษณะหนึ่งของบุคลิกภาพที่มีปัญหา ซึ่งเป็นพวกที่มีการพัฒนาของมโนธรรมไม่สมบูรณ์ จึงสนใจต่อกฎเกณฑ์ของสังคมเพียงเล็กน้อย ไม่สนใจความรู้สึกของผู้อื่น ปราศจากความเห็นใจ และมนุษยธรรม ดังนั้นการกระทำความผิดจึงมิได้เกิดจากแรงจูงใจที่เห็นแก่ตัวและไม่สามารถจะ ทำนายพฤติกรรมของยูวอาชญากรเหล่านี้ได้ บุคคลเหล่านี้จึงเข้าออกในทัณฑสถานเป็นประจำ เพราะการลงโทษหรือการให้รางวัลแก่เขาจะไม่ผลต่อเขาเลย กาย, แพทเทอร์สัน และคอนซาลวี (Quay, Peterson and Consalvi, 1960) ได้ทำการศึกษาพบว่า ลักษณะบุคลิกภาพที่มี ปัญหาทางพฤติกรรม (Psychopath) เหล่านี้ยังมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับการกระทำความ

¹ Ian Gregory and Ephraim Robson, Abnormal Psychology, p. 288.

² Sheldon Cashdan. Abnormal Psychology, pp. 35 - 37.

ผิด การเป็นอาชญากรที่ไม่ซ้ำหลาย และปัญหาพฤติกรรมต่าง ๆ ที่ต้องนำมาถกกันในทัศนสถาน เบคเกอร์ (Howard Becker, 1963) ยังได้กล่าวด้วยว่าลักษณะยุวอาชญากรที่มีปัญหาทางการปรับตัวเหล่านี้ เป็นพวกที่ล้มเหลวในการปฏิบัติตามกฎของสังคม มีลักษณะพฤติกรรมต่อต้านสังคม เช่นเดียวกับกลุ่มวัยรุ่นที่มีปัญหา^๒ ดังนั้นจากผลการวิจัยจึงพบว่ากลุ่มวัยรุ่นที่มีปัญหา และกลุ่มยุวอาชญากรจึงมีลักษณะบุคลิกภาพไม่แตกต่างกัน

ในการประเมินลักษณะบุคลิกภาพต้องยอมรับความจริงว่า เราไม่สามารถตัดสินบุคลิกภาพของบุคคลหรือของกลุ่มโดยใช้แบบทดสอบบุคลิกภาพชนิดเดียวได้ เพราะลักษณะบุคลิกภาพเป็นลักษณะที่ซับซ้อน และคำว่า "บุคลิกภาพ" ก็มีความหมายใช้กันอย่างกว้างขวาง ประกอบกับไม่มีเครื่องมือใดจะสามารถประเมินลักษณะบุคลิกภาพได้แม่นยำสมบูรณ์ในตัวเอง^๓ ดังนั้นการประเมินลักษณะบุคลิกภาพถ้าจะให้ผลใกล้เคียงกับความจริงมากที่สุดจึงควรจะต้องใช้เครื่องมือประเมินลักษณะบุคลิกภาพหลายชนิดประกอบกัน ในการวิจัยเรื่องนี้ก็เช่นกัน ควรที่จะได้มีการวิจัยโดยใช้แบบทดสอบอื่น ประกอบด้วย ก็จะเป็นการช่วยสนับสนุนผลการวิจัยยิ่งขึ้น

¹ H.C. Quay, D.R. Paterson, and G. Consalvi, "The Interpretation of Three Personality Factors in Juvenile Delinquency," Journal of Counseling Psychology 24 (1960) : 555-557.

² Ian Gregory and Ephraim Rosen, Abnormal Psychology, p. 296.

³ J.P. Guilford, General Psychology (New York : D. van Nostrand, 1939), p. 547.

ในการวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบสัณฐานคะแนน เอ็ม เอ็ม พี ไอ ระหว่าง
 กลุ่มบุวาชญากร และกลุ่มเด็กวัยรุ่นครั้งนี้ นับเป็นครั้งแรกที่ได้นำแบบทดสอบนี้มาใช้กับ
 กลุ่มตัวอย่างในประเทศไทยโดยใช้ฉบับแปลเป็นภาษาไทย และดัดแปลงครั้งที่ ๒ เมื่อ
 พ.ศ. ๒๕๑๕ โดยผู้ช่วยศาสตราจารย์เกษมศักดิ์ ภูมิศรีแก้ว แบบทดสอบดังกล่าวฉบับนี้
 มีจุดอ่อนตรงที่ว่า ยังมีโอกาสความเที่ยงตรงของแบบทดสอบไว้ในประเทศไทยและ
 ยังไม่มีเกณฑ์ปกติสำหรับบุคคลหลาย ๆ กลุ่ม เพื่อเป็นหลักในการเปรียบเทียบ ไม่มี
 คู่มือในการใช้ที่เป็นภาษาไทย และไม่เคยมีผู้นำไปใช้ในกลุ่มตัวอย่างดังกล่าวมาก่อน
 จึงไม่มีผลการวิจัยที่จะนำมาเปรียบเทียบ ดังนั้นผลการวิจัยส่วนใหญ่จึงต้องเปรียบเทียบ
 กับผลการวิจัยของต่างประเทศ ซึ่งก็ได้ผลตรงกัน สำหรับการเปรียบเทียบบุคลิกภาพ
 ระหว่างกลุ่มบุวาชญากรและกลุ่มเด็กวัยรุ่นที่มีปัญหานั้น ไม่มีผู้ใดเคยทำการวิจัยมาก่อน
 ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องนำมาเปรียบเทียบกับผลการวิจัยที่ได้จากแบบทดสอบ หรือการศึกษา
 อย่างเป็นระบบ แต่ก็ได้ผลตรงกันกับการวิจัยครั้งนี้ จึงน่าจะยอมรับว่าแบบทดสอบบุคลิกภาพ
 เอ็ม เอ็ม พี ไอ ทั้ง ๕ มาตรา นี้ นำมาใช้ในประเทศไทยได้

1

Stark R. Hathaway and Elio D. Monachesi, Adolescent
 Personality and Behavior, pp. 101 - 153.